

Epoca bisericii SMIRNA

William Branham
6 decembrie 1960
Jeffersonville, Indiana, SUA

Tată slăvit, noi suntem bucueroși în seara aceasta pentru că știm că purtăm în noi Viața nepieritoare. Viața Dumnezeului nostru, împărțită prin limbi de foc, s-a așezat pe fiecare din ei, „și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” O, Tată, noi Îți mulțumim pentru că Tu însuși Te-ai descoperit în mijlocul Bisericii Tale. Pe noi nu ne miră faptul că Tu, Doamne, ai zis: „În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.” Dumnezeu cerului locuiește în mijlocul poporului Său: „Peste puțină vreme lumea nu mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea. Eu trăiesc, iar voi la fel veți trăi... Eu voi fi cu voi, voi fi în voi, până la sfârșitul lumii.” În fiecare epocă Tu ai fost prezent, Același ieri, azi și în veci. Noi Te recunoaștem după lucrările pe care le faci. „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede...” Doamne, noi recunoaștem că se apropie sfârșitul tuturor veacurilor și că timpul este pe cale de a se revărsa în veșnicie.

O Dumnezeule – Tatăl nostru, noi suntem așa de bucueroși să știm că suntem acea rămășiță a timpului prezent. Noi ne cercetăm viața noastră ca să vedem care este țelul vieții noastre și care este dorința noastră. Noi vedem că Duhul Sfânt ne-a luat în posesia Lui.

O Dumnezeule, doresc ca fiecare să recunoască azi, în prezența Ta, în ce fel de epocă trăim noi, și să ne refugiem în grabă la Domnul Isus Hristos, pentru că este scris: „Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el, și stă la adăpost.”

O Dumnezeule, vino azi la noi aici jos și unge-ne, Doamne. Îndreaptă pe cei rătăciți spre calea Ta, Doamne. Privește spre bietele oi, Doamne. Ele nu știu ce să creadă. De pretutindeni se aud glasuri de păstori, dar noi Te rugăm Tată, ca ele să-L audă pe Păstorul cel mare al turmei, pe Domnul Isus Hristos. Fie ca El să spună prin Duhul Său în seara aceasta: „Copilul Meu, vino la Mine și Eu Îți voi dăruia odihna în care tu ești pecetluit pentru destinația veșnică, ca să nu fii aruncat înapoi și încolo pe pământ.” Noi vedem că timpul se apropie de sfârșit. Dăruiește aceasta, Tată.

Vorbește prin predicator și deschide urechile celor ce primesc Cuvântul, pentru că noi toți putem auzi sunetele cu urechile, dar înțelesul Cuvântului Tău numai Tu îl poți dăruia. Noi Te rugăm în Numele lui Isus. Amin! Puteți lua loc.

În seara aceasta vom privi spre a doua epocă a Bisericii. Văd că mulți își iau notițe, așa că doresc să prezint totul clar. Deci, epoca a doua a fost Smirna. Aceasta a început în același timp cu încheierea epocii Efes, care s-a întins între anii 55-170 d.H. Epoca Bisericii Smirna începe în anul 170 și se încheie în anul 312. Această Biserică – Smirna a fost prigonită și a purtat cununa de martir. A fost Biserica prigonirilor. Făgăduința lui Dumnezeu către biruitorii din Biserică era cununa vieții.

Fiecare biserică avea o stea pe care Domnul a ținut-o în mâna Sa, iar steaua reprezenta trimisul epocii respective. După părerea mea, apostolul Pavel a fost mesagerul trimis pentru epoca Efes. Biblia nu ne spune cine erau acești trimiși. Apostolul Pavel a înființat comunitatea din Efes și el a fost robul lui Dumnezeu pentru epoca respectivă, aducând lumină pentru Biserică. Ioan a dus-o mai departe, apoi a urmat Policarp și alții.

Eu cred că Ireneu a fost rânduit pentru epoca Smirna. Și acum vreau să vă arăt motivul pentru care l-am ales pe Ireneu în locul lui Policarp. Cei mai mulți învățători ai bisericii (și învățători biblici) sunt de părere că Policarp ar fi îngerul. Policarp era un ucenic al lui Ioan - acest lucru este adevărat. El și-a mărturisit și încununat credința ca martir. Ei l-au străpuns în inimă și l-au omorât. El a fost un bărbat al lui Dumnezeu, un om temător de Dumnezeu și, fără îndoială, unul dintre cei mai mari creștini pe care i-am avut. Nu puteai vorbi nimic împotriva vieții lui. Dar eu l-am ales pe Ireneu din următorul motiv: el trăia și era mai aproape de Scriptură, decât Policarp, care era mai înclinat spre ideea romană a înființării unei organizații. Ireneu era împotriva acestei idei și a luptat consecvent împotriva ei.

Apoi, după cum știm cu toții, la conciliul de la Niceea a avut loc disputa cea mare cu privire la Dumnezeu; dacă Dumnezeu este Unul sau trei. Ireneu apăra poziția conform căreia Domnul este Dumnezeu și este numai Unul singur. Aș putea să citesc din cartea: „Părinții dinaintea de Niceea”, un citat în legătură cu el. Dacă vreți să vă notați, este ultima parte a volumului I, pag. 412-413. Ați putea să citiți totul. Sunt câteva propoziții. Eu voi citi de la sfârșit. N-o să citesc tot, numai o parte: „**Toate celelalte expresii asemănătoare (Sabaoth, Eloë, Adonai), ne prezintă titlul Uneia și aceleiași Ființe.**” (Vedeți, Ireneu a încercat să arate că „Tată, Fiu, Duh Sfânt”, cum l-au denumit ei, nu sunt nume ci titluri ale aceleiași Ființe. Același lucru îl dăm și noi mai departe ca învățătură, astăzi.) Deci „**Toate celelalte expresii asemănătoare ne prezintă titlul uneia și aceleiași Ființe: de exemplu Domnul Puterilor, Tatăl tuturor, Dumnezeu Atotputernic, Cel Preaînalt, Creatorul, Făcătorul, și altele asemenea. Acestea nu sunt nume și titluri ale unei succesiuni de ființe diferite, ci ale Uneia și Aceleiași Ființe. Acestea sunt titluri prin care**

se descoperă singurul Dumnezeu și Tată, în care sunt toate lucrurile, și care dă tuturor harul de a exista.” [Citat din „Părinții de dinainte de Niceea”, ediția în limba engleză, Vol. I, Cartea II, Cap. XXXV, pag. 413].

Ireneu a vrut să spună că toate aceste titluri sunt cuprinse într-un singur Nume, într-un singur Dumnezeu, și acestea sunt doar titluri a ceea ce este El. EL era Trandafirul din Saron. Acesta era o calitate a Lui, un titlu. EL era Steaua dimineții. El era Alfa și Omega. Acestea sunt denumiri ale ființei Lui. EL era Tată. El era Fiu. El era Duh Sfânt. Dar există un singur Dumnezeu. Există un singur Dumnezeu care are un singur Nume. Și acesta este unul dintre motivele pentru care cred eu că Ireneu era corect în constatarea lui sau în lămurirea (tâlcuirea – n.tr.) Scripturii.

Alt lucru pe care aș vrea să vi-l mai citesc, este din cartea: „Cum s-a întâmplat?”, scrisă de istoricul R. C. Hazeltine. Aici este descrisă istoria bisericilor primare. La pagina 180 este scris ca titlu: „Darurile Duhului în timpul lui Ireneu, anii 177- 202”. Eu citez de aici pentru că se va înregistra pe bandă magnetică și apoi va apărea în cărți. **„În timpul lui Ireneu (în vremea lui Septimiu Sever) cele mai multe comunități ale bisericii apostolice din Franța aveau toate darurile Duhului Sfânt.”** Ireneu a învățat aceste lucruri. Vedeți? **„Membrii bisericii lui Ireneu din Lyon – Franța, vorbeau în limbi. Nu era ceva neobișnuit să vezi o înviere din morți. Aproape zilnic se întâmplau vindecări în bisericile evanghelice de pretutindeni.”** Ireneu a știut cum să-i învețe. **„Frecvent se întâmplau minuni. De fapt, acele comunități nu erau niciodată lipsite de manifestarea prezenței miraculoase a lui Dumnezeu, fie prin vedenii sau minuni ale elementelor naturii, care să le reamintească creștinilor evanghelici din timpul acela că ei erau ucenicii Lui preaiubiți. Dar noi nu putem găsi nici un exemplu din istorie care să demonstreze că în biserica romano-catolică de la început au avut loc învieri.”** Istoricii care relatează nu erau interesați în a trece de partea unora sau a altora, ci erau interesați în a relata adevărul istoric.

Din cauza aceasta eu cred că Ireneu a fost trimisul, pentru că el a avut aceeași credință pe care apostolul Pavel și ucenicii au transmis-o mai departe. De aceea cred că el a fost îngerul pentru biserica Smirna: pentru că el a avut aceleași învățături biblice. Și aceleași învățături biblice bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu vor avea în toate timpurile aceleași efecte, dacă le urmezi conform indicațiilor lui Dumnezeu, aplicându-le până la ultima literă, indiferent ce ar zice bisericile. Urmați doar Cuvântul așa cum este scris și rezultatele vor fi la fel. Acest lucru l-a făcut și Ireneu.

Eu cred că Policarp a fost un bărbat important, dar cum am spus deja, el era prea înclinat spre organizarea bisericii în felul cum o făceau nicolaïții. Ei au organizat biserica și au adunat o frățietate. După mintea omenească totul părea a fi corect, însă observați că Duhul este cu mult înaintea minții, încât nici nu poți să te gândești conform Duhului. *„Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.”* Există doar o singură cale de a face voia lui Dumnezeu și aceasta constă în a-L urma conform planului Său. Așa este.

Dacă eu aș vrea să merg spre Chicago, pot să-mi iau o busolă și să spun: „Chicago este spre nord”, și pornesc la drum. Dar astfel nu aș ieși nici măcar din Jeffersonville. Eu trebuie să consult mai întâi o hartă a străzilor. Există o stradă care se îndreaptă spre Chicago și pe care aș putea ajunge la destinație după o călătorie de 6-7 ore. Însă eu nu pot să urmez orice rută. Nici avioanele nu-și pot permite așa ceva. Acestea trebuie să zboare la o înălțime stabilită, după ruta prescrisă, după indicațiile de bord, în direcția dată.

Dumnezeu a creat o cale, Dumnezeu are calea pentru Biserica Sa, pentru poporul Său. El nu a avut niciodată în vedere să aducă Biserica sub controlul preoților, papilor, cardinalilor, episcopilor sau supraveghetorilor generali. Duhul Sfânt este educatorul și tutorele Bisericii Dumnezeului Celui viu. Iar sfințenia nu aparține numai unui cardinal sau preot care a fost denumit „sfânt” de cineva. Biserica întreagă are dreptul la primirea Duhului Sfânt, ca și predicatorul, păstorul, diaconul și casierul.

Am căutat ieri însemnătatea cuvântului „*nicolait*”. În grecește „*nico*” înseamnă a birui sau a supune. A supune ce? A supune pe laici, așezând peste ei un ordin omenesc și preoți care să-i învețe. Nicolaïții și-au adunat laolaltă părerile lor personale. În felul acesta s-a ținut conciliul de la Niceea. Pentru că s-au adunat mai mulți și au stabilit propriile lor rânduieli la Conciliul de la Niceea. Joi vom vorbi despre conciliul de la Niceea. De aceea nu ne mai oprim la tema aceasta. Dar acolo s-a născut și s-a format biserica romano-catolică dintr-un grup de oameni convertiți prin apostolul Pavel, Ireneu și Martin. Ei erau creștini convertiți, veniți din păgânismul timpului acela, care trecuseră la creștinism, însă ei voiau să tragă Biserica într-o formă de slujbă după modelul Vechiului Testament. Ei voiau mari preoți, succesiune apostolică, care s-ar transfera de la un papă la altul. Dacă am parcurge această Biblie, ați recunoaște că acesta este adevărul. Dumnezeu a condamnat de la început această învățătură. Ieri seară am citit că El a spus: *„...urăști faptele Nicolaiților, pe care și Eu le urăsc”*

Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca Biserica să fie condusă de oameni. El Își călăuzește Biserica Sa, și face lucrul acesta prin darurile Duhului. Darurile Duhului sunt folosite de Dumnezeu spre corectură. El are cinci slujbe în Biserica Sa. Mai întâi apostoli, sau misionari. Cea mai înaltă chemare este cea de apostol, de misionar. Cuvântul „*apostol*” înseamnă „*trimis*”. De ce se preferă acum noțiunea de „misionar” nu știu, pentru că aceștia

sunt apostoli. Apoi sunt prooroci, învățători, evangheliști și păstori. Acestea sunt slujbele alese de Dumnezeu pentru Biserica Sa.

Apoi, pentru fiecare comunitate locală mai sunt nouă daruri ale Duhului care lucrează în mijlocul poporului: cunoștință, înțelepciune, daruri de vindecare, facerea minunilor, vorbirea în limbi, tălmăcirea limbilor. Și toate acestea sunt în fiecare comunitate locală. Și fiecare persoană din Biserică are o slujbă individuală, iar slujba individuală se află în acord cu celelalte slujbe în vederea slujirii, pentru zidirea Trupului lui Isus Hristos.

Eu voi face în seara aceasta un desen cu cele șapte Biserici. La început a fost Biserica din Efes. Ea posedă plinătatea Duhului. Dar la sfârșitul acestei epoci, lumina a fost împinsă afară. În epoca Bisericii Smirna lumina a fost și mai mult împinsă afară. În epoca Pergam a mai rămas puțin, o mică umbră. El a spus „Tu ai mai rămas cu ceva!” Oh, când vom trece prin epoca Tiatura!

Apoi, Dumnezeu a luat un german numit Martin Luther, care a adus schimbarea în Biserică. Biserica a început exodul puțin câte puțin. El a predicat neprihănirea prin credință. A venit apoi John Wesley și a predicat sfințirea. Apoi în epoca aceasta a noastră am fost readuși la botezul cu Duhul Sfânt, cu aceleași semne și minuni. După 1500 de ani de epocă întunecoasă, noi am venit înapoi. Aceasta a fost cea mai lungă perioadă din istoria Bisericii. Adevărul a revenit din nou prin neprihănire, sfințire și botezul cu Duhul Sfânt. Și Biblia ne spune că la sfârșitul acestei epoci va fi doar o minoritate, care va fi prigonită. Biserica de la Rusalii va face același lucru, ca atunci la început. Nicolaiții! O, Doamne, lasă-mă să tac până vom ajunge la tema respectivă! Eu văd deja această desfășurare. Voi o vedeți? Și eu vă voi arăta că mesagerul acestei epoci va urî denomiinațiunile. Duhul se va ridica în copii. Așa a fost întotdeauna.

Acum, dacă observați, începutul a fost puternic, dar pe urmă a tot scăzut, până ce s-a înecat de tot. Apoi a ieșit din nou. Luther a readus-o prin neprihănire. A urmat sfințirea și botezul cu Duhul Sfânt. Chiar în timpul sfârșitului lucrarea va fi înecată din nou aproape complet. Va rămâne doar puțin și timpul va fi scurtat din pricina aleșilor, altfel nimeni nu ar fi mântuit. Aceasta se întâmplă la timpul sfârșitului. Rețineți aceasta!

Acum vrem să începem cu epoca Smirna. Eu cred și sper ca voi să fiți de acord cu mine în privința stelei epocii Smirna. Acesta a fost Ireneu. El a fost mesagerul lui Dumnezeu, pentru că slujba lui s-a răspândit în toată Franța (Galia), și el a înființat comunități. Fiecare din aceste comunități erau zidite pe botezul cu Duhul Sfânt, pe vorbirea în limbi, învierea morților, vindecarea bolnavilor; ei opreau ploaia, zilnic se întâmplau minuni. Ei știau că Dumnezeu cel viu locuia în mijlocul poporului Său. Ireneu era omul lui Dumnezeu, pentru că Nicodim i-a zis lui Isus: „...nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.”

Smirna era un mare oraș portuar al comerțului, al treilea oraș ca mărime din Asia care făcea comerț cu vestul. Orașul era cunoscut prin bogăția sa, templele sale, clădiri, școli, medicină și știință. Evreii care au locuit acolo au evanghelizat poporul din Smirna. Policarp a fost primul episcop din Smirna. El și alți slujitori credincioși au pus bazele credinței în Dumnezeu în cei din Smirna care au crezut. Părinții Bisericii din primul veac i-au îndemnat pe credincioșii din Smirna să rămână în adevăr.

Numele acestei epoci a fost Smirna și înseamnă „amărăciune”, pentru că ei erau pe moarte. Numele ei era asociat cu moartea. Chiar Dumnezeu mărturisește că aceasta era o comunitate care trecea prin prigoane. EL a văzut prigoana lor și le-a dăruit har de a suporta totul. EL a văzut necazurile lor și le-a dat biruință asupra morții. EL a știut sărăcia lor și le-a dat bogății în EL. Comunitatea din Smirna trecea prin cuptorul necazurilor, dar ei erau un miros plăcut Lui. Eu mă refer la rămășiță, nu la Biserica cea veche din Smirna, ci la minoritate.

Cele zece zile de necaz înseamnă zece ani de prigoană sângeroasă. Nu știu dacă pot să scriu sau să pronunț numele acestui împărat. Domnitorul aceluia timp era D-i-o-c-l-e-ț-i-a-n. Cea mai sângeroasă prigoană de la Nero (anul 67) încoace a avut loc între anii 303-312, sub domnia acestui împărat.

Domnul îndeamnă pe ai Săi din Smirna să rămână credincioși până la moarte, așa cum a fost și EL. EL le-a fâgăduit cununa vieții. Dumnezeu a fâgăduit biruitorilor peste necaz biruința asupra morții a doua. „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.” Cei din Smirna trebuiau să reziste până la sfârșit. „Nu vă temeți de oameni, pentru că voi veți primi cununa vieții.”

Prigonirile împotriva creștinismului sunt arătate în epocile Bisericii. Cea din Smirna este importantă. Dacă Domnul voiește, vom intra în amănunte asupra acestei probleme.

În seara aceasta vom începe cu capitolul 2, versetul 8. Ce am constatat ieri seară? EL i-a urât pe nicolaiți. Corect? Ce face Dumnezeu? Ce vedem noi mai întâi? Descoperirea lui Isus Hristos – ce și cine este EL. Următorul lucru important pe care l-am reținut este că EL respinge ca altcineva în afară de EL să stăpânească peste Biserica Lui. EL este Dumnezeu gelos.

Aici aș vrea să mă opresc puțin pentru a cita ceva. Câți din voi știu ce a spus Samuel, proorocul cel bun, atunci când Israel a vrut să fie ca restul lumii? Vă amintiți? Prorocul le-a zis: „Voi nu lucrați bine!” Dar ei au vrut să fie ca filistenii și ca toți ceilalți. Exact același lucru s-a întâmplat deja în prima epocă. Este ciudat faptul că oamenii nu doresc să-i conducă Dumnezeu. Ei vor să urmeze pe un om. Israelul a făcut greșeala cea mai mare pe care a făcut-o vreodată atunci când prin harul lui Dumnezeu ei aveau deja un prooroc, un conducător dăruit de

Dumnezeu, când un miel le-a fost dat pentru iertare, când El le dăduse hrană din cer și toate acele lucruri bune pe care le primiseră ei; și, totuși, conform Exod 19, ei doreau o lege. Ei doreau să aibă doctori în teologie, bărbați mari; ei au vrut să contribuie cu faptele lor la lucrarea lui Dumnezeu. Omul a dorit întotdeauna să fie mai înțelept decât Creatorul Său, deși prin aceasta el s-a ucis singur.

Acum câteva duminici am vorbit despre tema „*Religia încrucișată*”. Dacă se încrucișează ceva atunci totul s-a sfârșit cu acea ființă. Această încrucișare nu mai poate produce nimic original. Un câțar nu se mai poate reproduce pentru că el este o încrucișare, un hibrid. De la un grâu încrucișat nu mai puteți aștepta recoltă. Poate că va răsări, dar el nu-i deloc bun. Toate încrucișările sunt nefolositoare. Iar o religie încrucișată nu este bună. Dacă încercați să adăugați ceva la ceea ce a spus Dumnezeu sau să faceți ceva ce nu este după voia lui Dumnezeu, aceasta este o religie încrucișată. Poate că lucrarea este frumoasă. Oh, grâul încrucișat este mai frumos decât grâul original. Un câțar bătrân poate lucra mai mult decât doi cai. Nu prin faptele noastre, frate, ci prin har suntem mântuiți.

Sper că nu credeți că observațiile acestea... Voi stați aici încordați. Eu simt aceasta pentru că aici sunt prezbiterieni, metodiști și alții, adunați împreună. Noi știm asta. Și eu simt că sunteți încordați. Trebuie să vă mai destindeți.

Acum ascultați! Tot ce este încrucișat este fără folos. Voi trebuie să luați originalul în felul cum l-a făcut Dumnezeu, atunci aveți ceva adevărat.

Noi constatăm că Dumnezeu a călăuzit Israelul în călătoria lor, i-a hrănit și s-a îngrijit în totul de ei. Totuși, ei s-au uitat la filistenii și amorii și au zis: „Vrem și noi să avem un împărat. Celelalte popoare au ceva ce noi nu avem!” Același lucru îl fac oamenii și acum. Surorile noastre se uită la televizor și o văd pe Gloria Swanson sau pe altcineva, și apoi nu au liniște până nu își procură o vestimentație ca cea a actrițelor. Voi auziți câte-o femeie din oraș spunând: „O, asta e o haină frumoasă, nu-i așa?” Ce treabă aveți voi cum se îmbracă ele? Dar așa sunt oamenii. Am spus deja că acesta este un timp al imitațiilor. Unul îl imită pe celălalt. Există atâtea care vor să-l imite pe Elvis Presley. Există atâtea imitații firești. Același lucru îl avem și în religie. Eu am citit istoria despre Martin Luther. Istoricii spun că minunea cu Martin Luther nu a constat în aceea că el a protestat împotriva Bisericii catolice și că a scăpat teafăr, ci în faptul că el a putut să rămână pe Cuvânt în ciuda tuturor fanatismelor care au însoțit mișcarea lui. Minunea a constat în faptul că Dumnezeu l-a ținut pe o linie dreaptă și clară.

Poporul Israel a venit la Samuel și i-a zis: „*Dă-ne un împărat...*” Însă Domnul i-a spus că El este împotriva acestei idei, la fel cum El este împotriva organizațiilor. Așa cum a respins El atunci, tot așa respinge El azi și aceste organizații. EL nu este împotriva oamenilor din organizații, ci împotriva organizațiilor. Organismul trebuie să existe – Trupul – dar nu trebuie să avem o organizație, pentru că organizația fixează anumite linii și granițe. „Noi ne numim așa și așa!” Dacă pui o întrebare: „Ești creștin?”, atunci ți se răspunde: „Sunt baptist sau metodist sau...” Asta nu are o mai mare importanță decât a vedea un porc într-un țarc. Dar aceasta nu are nimic în comun cu lucrarea, cu a fi un creștin! Eu am întrebat o fetiță pe platformă: „Ești creștină?” Ea mi-a răspuns: „Aș vrea să-ți spun că eu în fiecare seară aprind o lumânare.” Parcă lucrul acesta ar avea ceva comun cu creștinismul! Un bărbat mi-a zis: „Eu sunt american.” Nici asta nu are nimic cu lucrarea lui Dumnezeu. Voi sunteți creștini pentru că faceți parte dintr-o altă Împărăție, adică cea de Sus.

Ce a făcut Samuel? El a făcut același lucru ca și Dumnezeu. El a adunat Israelul și a spus: „Ascultați-mă! Vreau să vă întreb ceva. V-am spus eu vreodată ceva ce nu este adevărat? Nu sunt eu prorocul lui Dumnezeu pentru voi? V-am spus eu vreodată ceva în Numele Domnului și nu s-a împlinit?” Așa vorbea Samuel cu ei. „Nu v-a hrănit Dumnezeu și s-a îngrijit de voi și a făcut toate aceste lucruri?” El le-a zis: „Voi păcătuiți dacă procedați ca celelalte neamuri. Aș vrea să vă întreb altceva. V-am luat eu vreodată banii? V-am rugat vreodată pentru o jertfă sau v-am spus ceva în Numele Domnului și nu s-a împlinit?” Ei au spus: „Nu, banii nu ni i-ai luat. Așa este. Niciodată nu ne-ai spus ceva în Numele Domnului și să nu se fi împlinit.” Apoi Samuel a zis: „Ascultați-mă! Voi păcătuiți încercând să faceți aceleași lucruri ca și ceilalți.” Totuși ei au vrut să aibă un împărat; indiferent că era corect sau fals, ei au vrut să pună ideea lor în aplicare.

Același lucru l-a făcut Biserica la Efes când a acceptat învățătura nicolațiilor. Prin aceasta ei au provocat unirea creștinismului cu păgânismul care a născut epoca întunecoasă de 1500 de ani. Luther i-a scos afară, dar după aceea, în al doilea val al mișcării, ei au făcut aceleași lucruri ca în epoca Efes. Vedeți, sfeșnicul nu a stat acolo, lumina devenise tot mai slabă, iar creștinismul s-a înecat atunci când a deviat de la începutul curat. Dar Isus Hristos stătea în mijlocul celor șapte sfeșnice în forma unei cruci. Mâna Sa dreaptă era pe prima, iar mâna stângă pe ultima Biserică. Într-o mână ținea prima epocă, iar în cealaltă, ultima epocă. EL era amândouă: Alfa și Omega, iar celelalte epoci erau între cele două, între prima și ultima. Dar El a spus: „Alfa și Omega.” El avea deasupra capului un curcubeu, care era simbolul legământului.

Acum fiți atenți! Lumina care a început la Rusalii începea să se stingă încet. Ireneu, Policarp și alți bărbați au pecetluit mărturia lor cu sânge până când creștinismul a fost împins în epoca întunecoasă. Acum priviți: în prima epocă apăruse lumina. Era tot mai multă lumină. Dar pentru astăzi s-a spus că epoca Laodicea va fi căldică. Dacă nicolații au adus-o până acolo, atunci de ce ne trebuie aceleași lucruri în Biserica penticostală?

Voi știți că Scriptura spune că o fiară se va ridica, iar noi știm că se referă la papalitatea romană. Exact așa este. După aceea ei vor face o icoană a fiarei. Ce este un tablou sau o icoană? Ceva asemănător cu originalul. Aceasta se întâmplă prin unirea bisericilor (Consiliul Ecumenic). Mișcarea pentecostală face parte din această unire. Va veni timpul când va trebui să faceți parte dintr-o organizație, altfel nu veți mai putea să vă țineți ușile deschise. Voi veți vedea că așa este. Din cauza aceasta o subliniem așa. Ei se vor organiza și vă vor înghesui, încât nu veți putea cumpăra sau vinde fără să aveți semnul organizațiilor. Acolo se va ajunge. Așa a fost în trecut când ei au fost arși. Atunci când am fost în arena aceea, am plâns ca un copil, când am văzut locul în care ei au luat locul gladiatorilor și mi-am adus aminte de frații mei creștini care au fost sfâșiați și mâncați de lei – femei și copii. Când mă gândesc cum au murit ei pentru credință, cum aș putea să-i dezamăgesc, părăsind credința? Nu, fraților! O Dumnezeule, lasă-mă să lupt pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna, indiferent cât de nepopular aș fi. Mulți predicatori mi-au telefonat și mi-au zis: „Frate Branham, dacă nu încetezi cu acestea, te va urî fiecare organizație.” După aceasta am spus: „Dar Acel Unul din ceruri nu va fi împotriva mea.” După El privesc eu.

Eu iubesc oamenii din toate organizațiile. V-am spus eu vreodată ceva în Numele Domnului și nu s-a împlinit? Nu a fost corect tot ce s-a spus și s-a făcut? Am cerșit eu bani vreodată? Atunci rămâneți departe de organizații! Rămâneți liberi în Hristos și lăsați Duhul Sfânt să lucreze în Biserică! Depinde de voi dacă puteți să înlăturați micile deosebiri dintre voi, toate simțirile deosebite pe care le gândiți împotriva altora. Dați aceste lucruri la o parte. Să nu lăsați nici o rădăcină de amărăciune în inimile voastre. Dacă o veți lăsa, vă va molipsi (infecța).

Rămâneți în dragoste! Nu contează cât vă urăsc oamenii. Iubiți-i totuși! Dacă nu puteți aceasta, atunci nu sunteți încă pecetluiți. În acest caz, mai aveți un loc neacoperit. Veniți înapoi și lăsați-vă pecetluiți prin sângele Domnului Isus care vă va curăți de toate rădăcinile de amărăciune. Desigur!

Noi încercăm aceasta din nou. Binecuvântarea de la Rusalii a căzut pe la 1906. [Este vorba despre începutul mișcării cunoscută mai târziu ca Pentecostalism – n.tr.] Printre noi este în seara aceasta un misionar din Tibet. Sper că n-a plecat acasă. Cred că mai este încă aici; el trebuia să vorbească înainte de veni eu. Oaspetele nostru își mai aduce aminte de începuturile mișcării. Pe atunci organizația încă nu exista. Toți aveau lucruri în comun. Cât de ușor se poate face și acolo un pas greșit, care pare așa de corect după mintea omenească!

Vedeți cât de puțin cunoștea Israelul atunci când stătea pe malul mării și tresăltau! Voi ziceți: „Această religie este ceva nou.” De ce? Aceasta este cea mai veche care există. Desigur, înainte de a fi creată lumea, ei au tresălțat și au lăudat pe Dumnezeu. Dumnezeu a zis lui Iov: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? ...atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?” Aceste lucruri au avut loc înainte de a fi creată lumea.

Acum, priviți Israelul! Ei au văzut semne și minuni. Ei erau pentecostalii de atunci. Israel – pentecostalii de atunci. Ei au fost scoși din Egipt. Dumnezeu i-a binecuvântat, le-a dat tot felul de semne, minuni și i-a eliberat. Când au stat pe malul mării, ei au avut o adunare ca cea de la Rusalii (pentecostală). Asta au avut ei. Atunci, Moise și Israelul au cântat în Duhul; Maria a luat instrumentul și toate femeile o urmau cântând și jucând. Dacă adunarea lor nu a fost una ca și cea de la Rusalii, atunci nu am văzut nici una.

Ei nu s-au gândit că țara făgăduită era la 40 de ani înaintea lor, deși se afla doar la 40 de mile distanță. Totul a durat 40 de ani pentru că ei au făcut o alegere greșită. Ei au ales să aibă o lege, în loc să se lase călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Stâlpu de foc îi scosese afară și îi călăuzise, dar ei au vrut să facă ceva cu propriile forțe, rânduind anumiți preoți și demnitari – un pic de teologie, pentru care ei să se certe puțin, în loc să meargă înainte și să se lase călăuziți de Duhul Sfânt. Ei fuseseră în Duhul. Dumnezeu pregătise totul, dar ei au vrut să facă partea lor firească.

Prin aceasta ne întorcem din nou la încrucișare. Lăsați vacile în pace! Lăsați caii în pace! Nu încrucișați alimentele! Știința a constatat, iar revista „Reader’s Digest” a scris într-un articol că dacă se va continua cu amestecul și încrucișarea hranei și oamenii vor mânca din aceasta, rasa va degenera. Ei sunt deja așa de avansați, încât bieteles găini nu mai au picioare și nici aripi și dacă ouă, mor în interval de un an. Țesutul lor este atât de moale, încât nici nu este bun de mâncare. O astfel de hrană nu-l ajută pe om, ci îl îmbolnăvește.

Voi știți că în S.U.A. homosexualitatea a crescut cu 40% în raport cu anul trecut. Și știți că știința spune că femeile se lătesc în umeri și se îngustează-n șolduri, iar cu bărbații se întâmplă invers? Noi mâncăm o hrană artificială, dar corpul omului este astfel creat ca să primească hrană naturală. Dar ce se întâmplă dacă omul mănâncă o hrană artificială? Prin hrana aceasta se schimbă cursul natural al vieții bărbaților și femeilor, încât până la Hollywood și în guvern sunt astfel de oameni perverși. Omenirea se ucide singură gustând din pomul cunoștinței.

Veniți înapoi la început! Nu vă atingeți de natură! Lăsați totul în seama lui Dumnezeu! Mențineți Biserica în Duhul Sfânt și depărtați-vă de toți acești episcopi, preoți, papi și de doctrinele lor diferite! Mergeți înapoi la început! Dacă ar veni astăzi Isus, voi ați zice: „Eu sunt metodist!” Răspunsul Lui ar fi: „La început nu a fost așa!” Un altul ar zice: „Eu sunt prezbiterian!” Nici asta nu a fost la început. Dar ce a fost? O experiență de Rusalii a botezului cu Duhul Sfânt. Astfel a început. Observați că ei au trebuit să răsucescă Cuvântul și să-l facă mai

frumos. Biserica cea mică, ce ținea adunări pe stradă strigând și proslăvind pe Dumnezeu, batjocorită de oameni, lovită cu pietre nu era ceva frumos.

Dar acum avem „Doxologia” și „Crezul Apostolic” și doctori în teologie ca păstori. Aceștia știu să spună „Aaaaamin!” precum niște viței cu crampe. Scuzăți-mă, eu nu am intenționat să spun asta. Nu am vrut să o spun în felul acesta. Un astfel de lucru nu se potrivește unui slujitor al lui Dumnezeu.

Dar uitați-vă... Eu m-am gândit la toate practicile lor. Știți voi, ei spun: „Tu nu pronunți bine aminul. Trebuie spus așa prelung: „Aaaaaamin!”” Eu iubesc vechile adunări de Rusalii (Penticostale), adunări în care vine puterea lui Dumnezeu, și voi strigați și-L proslăviți pe Dumnezeu, și vă bucurați. În felul acesta cuprinde Duhul pe oameni. Azi abia mai poți auzi un „Amin” adevărat. Azi auzi „Aaaaamin.” [Ca la popa-n biserică – n.tr.] Aici s-a ajuns datorită duhului organizațiilor.

Există vreo prorocie în sensul acesta? Ieri seară am vorbit despre prorocia lui Pavel din Fapte: „*Știu bine că după plecarea mea se vor vâri între voi lupi răpitori care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase ca să atragă pe ucenici de partea lor.*” – vorbea despre ridicarea bisericii Catolice. Lupii despre care vorbea apostolul Pavel erau nicolaiții. Ascultați Duhul Sfânt care a vorbit din nou prin proroc: „*Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.*” Oamenii vor fi foarte egoiști și vor spune: „Eu sunt doctorul cutare, eu sunt bine, mie să nu-mi spui nimic. Eu sunt baptist, eu sunt penticostal – aleluia!” Dar în ce constă de fapt deosebirea, dacă nu ați avut nici o experiență cu El ca la Rusalii? Alții spun: „Eu fac parte din „*Biserica lui Dumnezeu*”.” Dar ce valoare are aceasta înaintea lui Dumnezeu? Voi trebuie să faceți parte din Împărăția care este acolo Sus.

Voi puteți vedea că totul este o aglomerare de distracție destinată oamenilor! Dar este scris: „*Oamenii sunt mândri, egoiști, iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu.*” Ei nu pot să meargă la biserică duminică seara pentru că au de vizionat programe de televiziune. Pentru a atrage oamenii, bisericile au format echipe de fotbal, au organizat mese festive, partide de jocuri de cărți; ei iubesc distracția, sunt batjocoritori, vânzători, neînfrânați, nu doresc să facă binele, dușmănoși, urând pe cei ce fac binele. Aceștia îi resping pe ceilalți. Ei îi disprețuiesc pe cei buni. Voi ziceți: „Aceștia sunt comuniștii.” Nu fraților, nu!

„Egoiști, încrezuți, iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu, batjocoritori, vânzători, fără frâu, obraznici, disprețuind pe cei corecți, având o formă de evlavie (o experiență denominațională), dar tăgăduindu-i puterea.” Ce înseamnă în timpul nostru „*o formă de evlavie*”? Duminica dimineață mergi așa de neprihănit la Biserică, dar după amiază umbli în pantaloni scurți, tunzând iarba, iar predicatorul merge afară pentru a fuma o țigară. Înțelegeți? E o formă de evlavie. Cineva spune păstorului: „Eu am auzit că într-o comunitate o femeie a fost vindecată de cancer.” Iar păstorul răspunde: „Da’ de unde! Zilele minunilor au trecut.” Altcineva spune: „Eu am fost într-o seară într-o biserică mică și cineva s-a sculat și a vorbit cuvinte neînțelese.” Răspunsul vine: „Dragă, eu nu am nimic a face cu astfel de sfinți fanatici. Aceștia sunt niște câini turbați! Nu te prosti cu astfel de lucruri!” „...*având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt printre ei unii, care se vâra prin case, și momesc pe femeile ușurate în greuiate de păcate și frământate de felurite poftă, care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.*” Ei au uniuni feminine și altele. Bietele biserici au atâtea cercuri și societăți, încât nu mai pot predica Evanghelia. Predicatorului i se îngăduie doar până la 20 de minute, după care el trebuie să vorbească despre altceva, altfel va fi tras la răspundere de către „comitetul diaconilor”.

O, fraților, ce ar trebui să facă un păstor adevărat în timpul acesta? El trebuie să facă tot ce stă în puterea lui, el trebuie să cioplească, iar resturile să cadă încotro vor și să-i scoată afară. Să nu menajați pe nimeni! Predicați numai Cuvântul Lui și rămâneți la acest Cuvânt, insistând asupra Lui. Loviți cu acest ciocan al Cuvântului! Dacă vă aruncă în închisoare, atunci predicați în închisoare. Dacă vă scot afară, predicați afară. Predicați oriunde veți merge. Mergeți înainte și predicați. Așa este. Se va întâmpla că ei vă vor oprima.

Revenim la versetul 8 de la epoca Smirna – Apocalipsa 2:8 – „*Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat...”*” Vă rog să observați! Întotdeauna când se prezintă unei epoci a Bisericii, El exprimă ceva din Dumnezeirea Lui. Primul lucru pe care El vrea să-l clarifice Bisericii Sale este Dumnezeirea Sa. El este Dumnezeu. Vedeți disputa cea mai mare, taina pentru care Ireneu a trebuit să se lupte cu ceilalți? Ei încercau să spună că ar fi un Dumnezeu în trei persoane. El a spus: „Așa ceva nu există! Acestea sunt denumirile aceleiași Ființe, iar acesta este Dumnezeul Atotputernic!” Așa este. Iar aici, la început, Dumnezeu se prezintă El Însuși într-una din descoperirile Sale divine. Înțelegeți? El se prezintă: „*Cel ce este, Cel ce era, Cel ce vine, Atotputernicul!*”

Ascultați-L: „*Îngerului Bisericii din Smirna... (și noi credem că acesta a fost Ireneu) ... scrie-i: Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă...*” Vedeți, El S-a prezentat în felul următor: „Eu sunt Dumnezeul acestei Biserici – nu doresc patru sau cinci dumnezei lângă Mine! Eu sunt Domnul care a fost mort și trăiește.” Amin.

Aceasta este introducerea. Smirna înseamnă amărăciune. Prima Biserică din Efes pierduse dragostea dintâi. Biserica începuse să poarte o rădăcină de amărăciune în sine pentru că majoritatea Bisericii lucruse împotriva Duhului Sfânt ca și conducător al Bisericii. Ei au vrut să domine peste ceilalți cu o preoție ca în Vechiul

Testament. Ei au vrut preoți. Înainte de a se întoarce la creștinism, ei aveau zei păgâni și preoți ai acestora – Jupiter, Venus, Marte. Ei au vrut să facă din bărbații aceștia același lucru. Dar acesta este un lucru păgân de la început! Tot păgânismul are preoți și altele lucruri. Dar Bisericii Dumnezeului Celui Viu îi sunt străine aceste lucruri. Hristos este Marele nostru Preot. Noi avem un Mare Preot și o masă la care ne hrănim.

Deci, în Biserică a început să se ridice o rădăcină de amărăciune. De ce? Era o amărăciune împotriva celor ce doreau să meargă mai departe cu Duhul Sfânt. Dragostea scăzuse mult și ei încercau să înlocuiască aceasta cu dogme și practici nebiblice, deoarece ei deviaseră de la călăuzirea Duhului Sfânt. Gândiți-vă că numai din cauza aceasta s-a născut amărăciunea. Deja aceasta se infiltrasă în prima Biserică. În a doua ceva mai mult, până când ei au ajuns la concluzia că ar trebui să înființeze o biserică mai bună. Atunci ei au avut ceva strălucit – romanii cei bogăți puteau acum să adere la creștinism. De ce? Ei aveau un papă, cardinali și oameni mari. Ei au fost foarte bine îmbrăcați. Aceștia s-au îndepărtat de adevărații credincioși, care pentru ei erau niște „gălăgioși”. Și astfel totul a devenit liniștit în Biserică. Asta a fost dovada că ei mureau. Desigur, ei erau pe moarte. Ei deveniseră bogăți și au vrut să înființeze o altă biserică, una mai bună. În primul rând ei au înființat o denominațiune – biserica romano-catolică, universală, a epocii întunecoase. Ei au avut demnitari cu rang înalt.

Totul era mai frumos decât atunci când ei cântau la colțul străzii, mai frumos decât atunci când umblau în piei de oi și capre, plini de necazuri, batjocoriți și respinși, tăiați în două cu fierăstrăul, așa cum scrie apostolul Pavel în Evrei 11. Desigur că această biserică arăta minunat îmbrăcată cu sutanele ei. Ei au fost numiți: „Părinte, Reverend, Doctor, Părintele cutare”. Toate acestea erau o încrucișare și din cauza aceasta ei nu au avut viață în ei. Ei nu s-au mai putut întoarce; din cauza aceasta ei nu se vor mai ridica. Trezirea luteranilor nu se mai întoarce niciodată. Nici trezirea lui Wesley nu se va repeta. Trezirea nazarinenilor nu s-a repetat. La fel și trezirea penticostalilor nu se va mai repeta. De ce? Pentru că ați omorât-o. Ați amestecat totul cu lumea, prin ideea nicolaștilor, care nu au permis ca Duhul Sfânt să conducă Biserica. Asta este.

Dacă amesteci Biserica cu alte lucruri, atunci nu o mai poți readuce în starea ei originală. Dacă bapțiștii încearcă să facă acest lucru, atunci ei nu vor avea decât mai mulți bapțiști. Cu catolicii se întâmplă la fel. Dar lăsați-mă să vă mai spun ceva: dacă Duhul Sfânt se întoarce, El aduce o naștere din nou și o viață nouă, aduce botezul cu Duhul Sfânt, readuce Biserica înapoi la viață. Grâul încrucișat nu are viață în sine. Viața din grâul acesta este suflată afară. Asta o vedem în epoca întunecoasă. „Păstrează ce ai...”, a spus El. Ei au presat deja aproape tot afară, de aceea ei nu se mai pot înmulți.

Dar Trupul lui Hristos nu este o organizație, ci trupul tainic. Este Trupul care face parte din Împărăția duhovnicească, care va lua ființă prin Isus Hristos pe Pământ. EL Însuși este Împăratul acestei Împărății. El este Marele Preot care aduce jertfe pentru pelerinii acestei Împărății. El este Proorocul – Cuvântul care învață Adevărul și aduce lumina lui Dumnezeu în această Împărăție. EL este totul: Împărat, Preot, Proroc în Împărăția aceasta. Cum ajungem noi în această Împărăție? Printr-o denominațiune sau printr-o scrisoare de recomandare, printr-un salut de bun venit? „Printr-un singur Duh am fost botezați într-un singur Trup, care este Trupul tainic al lui Isus Hristos.” În Trupul acesta suntem noi botezați, nu prin apă sau prin vreun botez, nici prin stropire, ci „*printr-un singur Duh*”, prin Duhul Sfânt suntem botezați toți într-un singur Trup (1 Corinteni 12). Atunci nu mai fugim în altă parte decât la Hristos. Voi sunteți ai lui Hristos. Este Împărăția duhovnicească care a fost înființată și în care noi intrăm prin botezul cu Duhul Sfânt. O, cât de mult iubesc eu aceasta!

Există pretutindeni oameni

Ale căror inimi sunt aprinse

De focul Rusaliilor

Care i-a curățat de toate.

Aceasta arde în inima mea.

Glorie Numelui Său!

Eu pot spune că sunt unul dintre aceștia

(chiar dacă ei nu sunt doctori în teologie sau oameni care se laudă cu faima lumii.)

Ei toți au primit botezul Duhului Sfânt

Și sunt botezați în Numele lui Isus

Și spun peste tot

Că puterea Lui mai este aceeași.

Nu sunteți voi bucuroși să fiți unul dintre aceștia? Mai mult nu avem nevoie.

Mi-aduc aminte că atunci când am fost în Memphis, o femeie de culoare și-a ridicat capul peste gard și a spus: „Bună dimineața, predicatorule!” Eu am răspuns: „De unde știi că eu sunt un predicator?” Ea a zis: „Domnul mi-a spus că un om cu o pălărie cafenie și o valiză în mână va veni pe această stradă în jos. Când te-am văzut, am știut că tu ești acela.” Vedeți, această femeie a fost una dintre ei. O, ce bun e Dumnezeu!

(Fratele Branham citește un bilet care i s-a înmănat: „Fetița din Bedford pentru care te-ai rugat duminică seara, se crede că tocmai a murit. Nu se poate ca... Vă rog să vă rugați pentru ea.”)

Să ne rugăm. Doamne Isuse, eu te rog ca Tu, o Doamne, să primești rugăciunea noastră pentru copilul acesta. Noi îți aducem înaintea acestui copil, Tată. Și ne gândim la acei oameni care au fost aici și s-au rugat și au cerut să ne rugăm pentru fetița aceea. Dumnezeu Tată, Te rog să nu se întâmple cum este scris pe bilețele. Noi nu știm, dar eu Te rog să dăruiești har și putere. Lasă ca fetița să învie și să trăiască spre slava lui Dumnezeu. Noi ne rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin. Fie ca Domnul Isus să dăruiască binecuvântare Sa. Amin!

Să revenim! Numele unei biserici este în legătură cu natura și caracterul ei. Ați observat că „Smirna” înseamnă „amărăciune”? Voi ați observat acum că numele fiecărei biserici are ceva în comun cu caracterul ei. Eu aș putea spune aici ceva, dar mai bine n-o fac pentru că m-ați înțelege greșit. Același lucru se potrivește în legătură cu numele vostru. Poate nu știți, dar așa este. Poate veți zice: „Este un sistem de numere.” Nu, nu este așa ceva.

Atunci când s-a născut Iacov, ei l-au numit Iacov – înșelătorul – dar după ce s-a luptat cu Îngerul, Dumnezeu i-a schimbat numele în Israel, „un prinț”. Corect? Saul din Tars a fost un om de rând, dar după ce a venit la Isus, el a fost numit Pavel. Simon a fost numit Petru – o „bucată de stâncă”. Numele vostru lasă o amprentă pe caracterul vostru.

Această Biserică a fost numită Smirna, pentru că era pe moarte. Smirna înseamnă amărăciune. Cu alte cuvinte, o rădăcină de amărăciune s-a ridicat în ei și i-a înăbușit. Biserica era pe drumul spre îmbălsămare. Smirna se folosea pentru îmbălsămarea cadavrelor. Numele acestei biserici era asociat cu moartea, pentru că Biserica era pe moarte.

O, nu vedeți azi, prieteni? Mișcarea pentecostală care cu ani în urmă avea viață în ea, nu puteți s-o vedeți cum este îmbălsămată cu alifia aceasta amară? Această alifie se afla în fiecare Biserică și s-a extins până la noi și a uns și biserica aceasta. Ei sunt pe moarte, pentru că ei fac parte din așa-zisa preoție și se dezbracă de haina albă a sfințeniei. Dumnezeu se făcea cunoscut prin acești oameni simpli care stăteau acolo afară și posedau Duhul Sfânt, fraților. Ei vorbeau în limbi adevărate, erau sinceri și generoși. Ei erau sinceri cu adevărat. Puteai să te încrezi în ei. Astăzi nu știm în cine și în ce ne-am putea pune încrederea. Înțelegeți? Ceva s-a întâmplat. Ce? Ei au fost unși cu mirul amărăciunii. Prin ce s-a întâmplat așa ceva? Cineva a intrat în Biserică, apoi a fost o biserică numită „Consiliu General”. Apoi au început să se numească: „Adunările lui Dumnezeu”. Din ei a ieșit „Biserica lui Dumnezeu.” Apoi s-au uitat unul la altul și au spus: „Tu faci parte de acolo, iar tu de dincolo.” Din „Biserica lui Dumnezeu” a ieșit „Biserica Unită Pentecostală”, pentru că nu au fost de acord cu unele puncte. În loc să primească lumina și să umble în aceasta, ei s-au organizat în așa măsură, încât nu au mai putut primi lumina. Acum când a fost readus botezul în Numele Domnului Isus Hristos în loc de „Tată, Fiu, Duh Sfânt”, pentecostalii sunt deja așa de organizați încât nu mai pot schimba nimic. Ei știu că acesta este adevărul. Eu îi provoc pe toți ca să-mi arate că acest adevăr nu corespunde cu Biblia! Acesta este adevărul absolut. Dar ce pot face ei? Ei nu pot desființa dogmele lor acceptate.

Ce au făcut unitarienii? În loc să primească mesajul și să meargă mai departe, ei au devenit formalisti și rigizi. Ei spun: „Slavă lui Dumnezeu, noi avem lumina, iar voi nu o aveți!” Ce au făcut ei? S-au organizat. Dar voi nu-L puteți organiza pe Dumnezeu. Dumnezeu nici măcar nu are o formă. EL nu este formal. „Adunările” au încercat să-L organizeze și să prezinte biserica lor ca fiind cea adevărată. Apoi au venit acești unitarieni, ei au avut mai multă lumină, dar și ei au încercat să organizeze biserica lor. Ce s-a întâmplat prin aceasta? Prin felul lor egoist și amar au stins lumina. În loc să dreagă cu sare tainele primite și să le transmită cu dragoste mai departe, ei au întrerupt legătura frățească cu ceilalți. Din cauza aceasta s-a întâmplat. Apoi s-au ridicat alții care au subliniat altceva și astfel s-au despărțit. Unul a spus: „El vine pe un cal alb!” Altul a spus: „El vine pe un nor alb. Slavă lui Dumnezeu, voi face altă organizație.” Vedeți cum au lucrat ei? S-a răspândit o amărăciune generală, iar frățietatea a fost dizolvată.

Mulți bărbați și femei din aceste comunități s-ar lăsa botezați în Numele Domnului Isus Hristos pentru că au recunoscut că acesta este adevărul lui Dumnezeu, dar organizația i-ar scoate afară dacă ei ar face acest lucru.

Eu nu sunt unitarian. Eu nu cred în felul în care explică ei unitatea. Eu nu cred în Isus așa cum spun ei. Sunt mulți oameni pe care-i cheamă Isus. Dar în Cuvânt este vorba de Domnul Isus Hristos. Eu cred altfel decât ei. Ei botează în Numele lui Isus spre înnoire, crezând că prin botezul în apă te înnoiești și astfel primești pe Hristos. Eu nu cred acest lucru. Eu cred că înnoirea are loc prin sângele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Sfânt. Botezul este numai o lucrare exterioară care arată că lucrarea interioară de înnoire a avut loc deja. Eu nu sunt de acord cu ei, dar ei totuși sunt frații mei.

Atunci când am început slujba mea de predicator baptist, ei au venit la mine și au spus: „Frate Branham, vino la noi pentru că noi posedăm adevărul.” Ceilalți spuneau: „Vino la noi.” Eu nu m-am atașat de nici un grup, ci m-am așezat între ei și am spus: „Noi suntem frați. Ce mă interesează dacă cineva nu este de acord cu mine? Asta nu mă deranjează. El este totuși fratele meu.” Eu am un frate căruia îi place plăcinta cu mere, dar mie îmi place prăjitura cu vișine. Eu pot să-mi pun și frișcă pe deasupra. Dacă el nu dorește frișca este treaba lui. El rămâne totuși fratele meu. Eu iubesc legătura și părtașia cu alții. Dar, dacă tragem granițe și spunem: „Asta este organizația noastră”, și nu poți întinde mâna din inimă celuilalt și să spui: „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate!”

atunci părtășia între noi nu ar fi posibilă. Dacă nu faceți lucrul acesta, atunci va crește rădăcina amărăciunii ca la Smirna și veți muri. Așa este. Numele ei înseamnă „amărăciune”.

Nicolaiții i-au sufocat în continuu până în epoca întunecoasă. În timpul lui Luther ei au făcut din nou primul pas spre har. O lumină începuse să strălucească. Apoi s-a ridicat Wesley cu învățătura sfințirii. Totul a devenit mai clar și mai luminos. Apoi a venit mișcarea pentecostală cu botezul Duhului Sfânt și a readus credința părinților de la Rusalii. Dar ei nu s-au ținut de aceasta și s-au organizat, începând drumul spre nicolaism, așa cum spune Biblia că o vor face.

Trebuie să fii atent, altfel voi ocupa prea mult timp. Să mergem la versetul următor care vorbește despre prigoană – versetul 9: „*Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat)* – El vorbește acum adevăratei Biserici, nu celorlalți; ei urau faptele nicolaiților) - și batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.”

Ei s-au plâns pentru că trăiau în sărăcie. Tot ce aveau le-a fost luat. Ei își construiseră o mică comunitate, dar au fost subjugăți de biserica cea mare și scoși afară pentru că erau doar o mică grupare. El a spus: „Eu știu că voi vă adunați acolo jos la colț. Voi vă întâlniți pe străzi și pe unde puteți.” (Eu am fost în catacombele unde se adunau ei. Ei trebuiau să se întâlnească sub pământ.) „Eu cunosc necazul tău și toate celelalte lucruri, dar voi sunteți bogați în necazurile voastre.” Întotdeauna când vine o prigoană asupra Bisericii, ea se întărește. Prigoana întărește Biserica.

„*Eu cunosc necazul tău și sărăcia ta, dar ești bogat.*” De ce? „Voi v-ați ținut de Mine, voi sunteți bogați. Necazurile voastre nu vă pot păgubi.” După cum puteți observa, nicolaiții aveau deja o sinagogă. Așa vorbește Biblia aici. Ați observat aceasta în versetul 9? Ei pozau a fi iudei, dar nu erau, ci erau o sinagogă a Satanei. Biserica adevărată a fost împinsă afară, iar nicolaiții au preluat totul. Ei au împins afară pe cei ce posedau Duhul Sfânt. Nu au mai avut nevoie de ei. Dacă cei din Smirna ar fi știut că pe ei îi așteaptă cununa de martiri, ei ar fi tremurat. Dar atunci când această proorocie a fost scrisă și trimisă acolo, Biserica a primit-o. Din aceasta ei au putut vedea că trebuie să poarte cununa de martiri. Ei au fost înspăimântați până la moarte. Ei au așteptat tot timpul să vină prigoana. Dar lucrul acesta nu s-a întâmplat în vremea lor. Poate unii au spus: „Prorocul Ioan a prorocit fals, pentru că nu s-a întâmplat la noi în Smirna.” Dar lucrarea urma să aibă loc sute de ani mai târziu în epoca Smirna. Dacă Dumnezeu spune ceva, trebuie să se împlinescă. Noi ne ancorăm credința noastră în Cuvântul lui Dumnezeu, căci El stă în spatele fiecărei făgăduințe făcute. Poate că voi credeți că o anumită lucrare ar trebui să se împlinescă chiar acum, dar poate că nu este încă timpul lui Dumnezeu. „*Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.*” Dumnezeu va onora întotdeauna Cuvântul Său care va aduce rod la timpul potrivit.

Biserica din orașul Smirna avea semnalmentele acelei epoci care urma să vină. Ei urmau să poarte cununa de martiri; mulți dintre ei au fost uciși. Să citim de la versetul 10: „*Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.*” Lor li s-a spus să nu se teamă dacă vor trebui să moară pentru credințioșia lor. Acum soră Wood, oriunde-ai fi, sper că aceasta te va ajuta. Sora Wood mi-a spus acum câteva zile că ea nu înțelege de ce unii sunt eliberați, iar alții nu sunt eliberați. Dumnezeu le-a zis acestor oameni: „Să nu vă temeți de suferința în care vă va arunca Satan. Acești nicolaiți vor veni și vă vor arunca înăuntru, iar Eu vă voi lăsa să muriți pentru Mine. Dar Eu vă voi da cununa vieții în ziua aceea.” Acum fiți atenți! Să mai citim încă o dată versetul 10. „*Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios la moarte* [în engleză nu spune „până la moarte” ci „la moarte” – n.tr.], și-ți voi da cununa vieții.” Ați observat acest „la moarte”? Nu este „până la moarte” ci „la moarte.” Ați observat că El îl învinuiește pe Satan? Dar sinagoga Satanei erau nicolaiții. Nu-i așa? Era o organizație, o preoțime care se ridica pentru a-i face pe acești oameni să sufere, dar ei urmau să fie credincioși Evangheliei chiar și la moarte.

Ați observat că la cununie se spune: „Până când moartea ne va despărți?” Deci ei erau credincioși Domnului până la moarte, apoi primeau cununa vieții.

Cele zece zile despre care se spune aici, erau zece ani. În Biblie, o zi reprezintă un an. Cele zece zile erau ultimii zece ani ai domniei lui Dioclețian, marele împărat. În timpul epocii Efes au domnit câțiva împărați. Cred că Nero a fost unul dintre ei. Dioclețian a fost ultimul și a fost cel mai sângeros prigonitor dintre toți. El a domnit în timpul celor zece ani. El s-a pus de partea unui grup care a ucis creștinii, i-au ars și au făcut multe alte lucruri rele cu ei. Au fost zece ani ai celei mai sângeroase prigoane. El a domnit între anii 302-312. Epoca Smirna s-a încheiat cu începutul domniei lui Constantin. El și-a început guvernarea în anul 312. Acești ani de prigoană au fost cele zece zile de necaz. Nero a început, iar Dioclețian a sfârșit. Nero s-a urcat pe tron în anul 64 d. H.

Versetul 11 este o făgăduință. O vom citi în încheiere: „*Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul: „Cel ce va birui nu va fi vătămat de a doua moarte.”*”

Eu trebuie să vă mai spun ceva. Dacă am ceva în inima mea și nu o spun, atunci sunt un fățarnic. Eu aș vrea să vă fac atenți la ceva din Scriptură. Acest text mi-a fost mult timp un mister greu de dezlegat, până mi-a

devenit clar. Să citim, deci, cu atenție: „*Cine are urechi de auzit...*” Cu alte cuvinte, urechea trebuie deschisă pentru vorbirea Duhului.

Prigoana și celelalte lucruri au trecut de la epocă la epocă, de la una la alta. Ce spunea Duhul Bisericilor: „*Celui care va birui...*” Celui din epoca Bisericii Efes? Sau celui din epoca Bisericii Smirna? Da, celor din toate epocile Bisericii. Cel ce biruiește în timpul celor șapte epoci, nu va gusta moartea a doua. Cei din epoca Laodicea trebuie să-i biruiască pe nicolaiți, lucrurile lumii, denominațiunile, preoțimea, să biruiască tot ce le poate oferi lumea și să se predea cu totul lui Hristos și să-L iubească. Atunci moartea a doua nu vă poate atinge, pentru că aveți viața veșnică și nu puteți muri niciodată. Isus a spus: „*Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*” Acum vă voi spune ceva cu care unii deocamdată nu vor fi de acord, dar eu vă rog să meditați cu seriozitate înainte de a lua o decizie.

Acesta este motivul pentru care eu nu cred că există un iad veșnic. Nu poate să existe un iad veșnic. Dacă a existat vreodată un iad veșnic, înseamnă că acesta a fost dintotdeauna. Există numai o formă de viață veșnică după care noi toți tindem. Dacă cineva ar trebui să ardă veșnic, atunci el ar trebui să posede viață veșnică. Iadul a fost creat, și pentru aceasta nu poate fi veșnic. Tot ce este veșnic nu a fost creat niciodată, ci a existat dintotdeauna; este veșnic. Și Biblia spune că iadul a fost creat pentru Satana și pentru îngerii lui (Matei 25:41). Iadul a fost creat; nu este veșnic. Eu nu cred că cineva va fi chinat veșnic. Eu cred că Biblia mărturisește clar aici: „*Cine va birui nu va gusta moartea a doua.*” Cuvântul „moarte” înseamnă „despărțire”. Dacă suntem despărțiți de Dumnezeu prin păcat, atunci suntem deja morți. Așa ne-o spune Biblia. Noi suntem străini de Dumnezeu și despărțiți de El; morți în păcat și în fărâdelegi. Pe când eram în păcat, eram străini de Dumnezeu și de Împărăția Lui, dar dacă Îl primim pe El și viața veșnică, atunci suntem copiii Lui și o parte din El.

Fiul meu Iosif este o parte din mine, indiferent ce ar face el vreodată. Dacă eu aș fi un om bogat și aș avea o avere mare și l-aș dezmoșteni, el totuși ar rămâne fiul meu, pentru că el este o parte din mine. Eu nu-l pot tăgădui, cum nu pot să mă tăgăduiesc pe mine, pentru că el este o parte din mine. Testul sângelui ar dovedi că el îmi aparține.

Testul sângelui dovedește dacă voi sunteți ai lui Dumnezeu. Vedeți? Voi sunteți copiii lui Dumnezeu și aveți viața veșnică. Dar sufletul care păcătuiește, acela va fi despărțit. Corect? Atunci acest suflet nu va mai fi. Deci, tot ce a avut un început, va avea și un sfârșit pentru că tot ce a început a fost creat. Dar Dumnezeu nu a fost creat. El a fost întotdeauna Dumnezeu. El n-a fost făcut niciodată. Singura cale prin care putem primi viață veșnică este de a deveni o parte a acelei făpturi. [Făptura nouă – 2 Cor. 5:17 – n.tr.] Slavă lui Dumnezeu. O, dacă am putea să înțelegem. Vedeți ce face Duhul Sfânt pentru voi? Este Duhul Sfânt, Însuși Creatorul, Dumnezeu Tatăl sub forma unui Duh numit Duhul Sfânt, pentru că a fost peste trupul numit Isus – Fiul Său; El a creat trupul lui Isus, și acesta este motivul pentru care El a trebuit să moară. Dumnezeu a locuit în trupul acesta omenesc, și Sângele Lui a fost vărsat, iar viața din Sânge a venit înapoi.

Din cauza aceasta plecau închinătorii Vechiului Testament după aducerea jertfei cu aceeași vină de la altar. Dar în Noul Testament este scris în epistola către Evrei că închinătorii sunt sfințiți odată pentru totdeauna prin jertfirea trupului lui Hristos. Conștiința lui nu mai este încărcată de păcat. În Vechiul Testament era adus un miel. Preotul jertfea mielul, iar cel pentru care era adus mielul, auzea geamătul mielului și vedea sângerarea, în timp ce ținea mâna sa pe jertfă. El simțea cum jertfa murea. El știa că se întâmplă din cauza lui. Mielul lua locul lui. Preotul stropea sângele pe altar, iar jertfa era adusă pe altar. Astfel se ridica și rugăciunea în sus, iar închinătorul primea iertare. Dar viața unui animal nu se putea uni cu viața unui om și să se întoarcă în om. Din cauza aceasta cel în cauză pleca cu aceeași dorință de a păcătui. Ei veneau și jertfeau după ce comiseră adulter, apoi plecau cu aceeași gândire de a păcătui din nou. Acum este altfel cu închinătorii adevărați.

O, Biserică a Dumnezeului Celui Viu! Să nu pierdeți ocazia de a înțelege acest lucru! Dacă noi ne apropiem în adevăr de Fiul lui Dumnezeu și prin credință ne punem mâinile noastre peste El, când privim Fața Lui și ne dăm seama cum L-au scuipat și batjocorit, cum a curs sângele pe Fața Sa și cum a strigat: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” ... O fraților, vedeți voi cine a fost El, Cel care a murit pentru noi și ce preț a plătit El? Emanuel – Dumnezeu, care a luat locul nostru și a murit în locul nostru. Și ce s-a întâmplat apoi? Din momentul în care sângele a curs, închinătorii adevărați sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu.

Când celula de sânge a fost străpunsă în Fiul lui Dumnezeu... Ce era acea celulă de Sânge? Ce sunteți voi? O mică celulă care a venit din tatăl vostru. Celula de sânge nu vine de la femeie, ci de la bărbat. Femeia doar produce oul; ea este doar purtătoarea vieții. Sângele vine de la bărbat. Din cauza aceasta copilul poartă numele tatălui. O femeie care se mărită preia numele soțului ei din pricina copiilor. Ea devine o purtătoare (un fel de incubator – n.tr.) a copilului pe care-l va naște bărbatului.

După cum am spus: o găină poate oua un ou, dar dacă nu a fost însămânțat de un cocoș, nu va ieși nici un pui. Acesta este motivul pentru care avem noi în timpul acesta atâtea biserici formale și reci. Ei au făcut ca nicolaiții și au acum cuiburile pline de ouă stricate din care nu va ieși nimic. Însă poți face din ei tot ce vrei:

episcopi, bătrâni, preoți, dar ei nu vor crede niciodată că adevăraților credincioși le vor urma semne și minuni, pentru că ei nu au fost niciodată cu Isus Hristos. Dacă ei ar fi fost însămânțați de El, prin puterea lui Dumnezeu...

Atunci când celula de sânge a fost străpunsă acolo la Golgota, viața care era în celulă... micuțul Iehova... O, cum ar trebui să ne copleșească! Voi știți că fiecare privește după un semn, nu-i așa? Toți zic: „Arată-mi un semn!” Iudeii doreau să vadă un semn. Lăsați-mă să vă dau un semn. Dumnezeu v-a dat odată un semn. Israelul ceruse un semn. EL a spus prorocului: „*De aceea Domnul însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).*” Cel mai mare semn care a fost dat vreodată! Dumnezeu, care este Creatorul Cerului și al pământului, al întregului Univers... - dacă stați pe muntele Palomar, puteți privi prin telescop la distanțe de ani lumină. Încercați să măsurați aceste distanțe în mile. Dar pe deasupra acestora mai există luni, stele și lumi, iar El este Creatorul tuturor. El a pronunțat Cuvântul creator și lucrurile au venit la existență. Da. – Și acest mare Creator a devenit Mântuitorul meu, a venit jos pe pământ într-o celulă mică de sânge – nu printr-un bărbat, ci printr-o fecioară; și a luat acest „polen” de la femeie, și Și-a făcut o casă și a locuit în ea. Aceasta ar trebui să ne copleșească! Iehova – Domnul născut într-o iesle, plângând într-un grajd. Acesta este un semn veșnic, iar oamenii cred că ei ar fi ceva. Iehova, Dumnezeu, un copil plângând într-un grajd murdar. Aleluia! Și noi mai pretindem că am fi cineva, ridicăm nasul așa de sus încât dacă ar ploua ne-ar îneca. Noi credem că suntem cineva și Iehova era culcat pe un morman de bălegar într-un grajd, plângând ca orice copil. Este copleșitor! Acesta este semnul. Dumnezeu a spus: „Eu vă voi da un semn veșnic!” Acela este adevăratul semn: Iehova jucându-se ca un băiețel. Iehova lucrând într-un atelier de tâmplărie, tăind lemne ca un tâmplar. Aleluia! Iehova spălând picioarele pescarilor. „Eu vă voi da un semn!” „Dar noi trebuie să avem o preoție cu haine lungi și cu gulerul întors.” Vedeți? Oh...

„Eu vă voi da un semn veșnic!” Iehova stând în curte cu scuipat pe față; Iehova dezbrăcat pe cruce, atârând între cer și pământ. EL a disprețuit ocara crucii. Noi avem statuia Lui cu o cârpă înfășurată-n jurul Său; desigur, așa a gândit sculptorul. Dar ei L-au dezbrăcat la piele, l-au pus într-o situație jenantă. O, acești fățarnici, când va veni ceasul! Acesta este „ziua omului”, dar va veni „ziua Domnului”. Iehova murind pe cruce și nimic nu se întâmplă. Iehova rugându-se și nimic nu se întâmplă. Așa este. Aceasta cu adevărat ar trebui să ne copleșească. Este un semn veșnic. Prin semnul acesta o vor cunoaște toți. Apoi El a murit. Iehova a murit! Atunci pământul a început să se cutremure. O, Doamne. Apoi El a înviat din mormânt și S-a înălțat la cer. Iehova s-a întors în chipul Duhului Sfânt ca să locuiască în Biserica Sa, ca să locuiască în mijlocul poporului Său. Slavă Lui! Iehova umblând prin Biserică, deosebind gândurile lor; Iehova vindecând pe bolnavi. Iehova vorbind prin buze omenești până când omul nu se mai controlează. Iehova dăruind apoi tâlcuirea. Vreți un semn! Amin.

Acel Iehova a venit la o prostituată, deși ea era căzută atât de mult încât nici câinii nu se mai uitau la ea. EL a spălat-o și a făcut-o albă precum zăpada și i-a dat o inimă așa de curată, precum un crin. O, Doamne. Iehova ia pe un bețiv care zace în șanț cu muște la gură, și face din el un predicator al Evangheliei. Sângele lui Isus Hristos ne curăță.

Atunci când a fost pe pământ, El a mers în cea mai rău-famată cetate, și ei i-au dat cel mai urât nume. Așa este. EL a primit cel mai rău tratament și cel mai urât nume pe care-l putea primi cineva. Ei L-au numit Belzebul, un drac. A fost cel mai rău lucru pe care ei l-au putut face. Dar Dumnezeu L-a înviat și i-a dat un tron așa de mare și de înalt, încât trebuie să privească în jos pentru a vedea cerul. Amin. Slavă lui Dumnezeu. EL I-a dat un Nume mai presus de orice nume din cer și de pe pământ, nume din care își trage numele orice familie în ceruri și pe pământ. Oamenii au gândit așa de rău despre El, dar Dumnezeu așa L-a văzut. O Dumnezeule, fie ca gândurile mele să fie gândurile Tale! O, Nume minunat!

„...cine crede în Mine are viața veșnică.” Există doar o singură formă de viață veșnică și noi o primim prin Isus Hristos. Aceasta este viața lui Dumnezeu. Celula aceea de sânge a fost străpunsă în Fiul lui Dumnezeu și acel „micuț” Iehova care a fost ascuns în acest om numit Isus - („în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”) – și dacă noi primim acest sânge pentru iertarea păcatelor noastre (Scriptura spune că sângele acesta era sângele lui Dumnezeu și nu sângele unui bărbat), atunci Duhul care s-a odihnit peste Dumnezeu – Emanuel, vine și peste noi. Cineva a spus: „Nu vorbi împotriva iudeilor pentru că Hristos a fost un iudeu.” EL nu era un iudeu. EL nu era nici iudeu, nici păgân. EL este Dumnezeu. Amin. Dumnezeu a făcut ceva special. A fost propriul Său sânge, creat, prin care noi am primit eliberarea, pentru că El a murit pentru noi. După ce sângele a fost vărsat, s-a eliberat drumul pentru Duhul Sfânt și El a venit la noi; astfel noi am devenit fii și fiice printr-o naștere din Duhul. Această viață din Dumnezeu care nu a avut început, nici nu va avea un sfârșit, îmi aparține mie și ție prin harul lui Dumnezeu descoperit prin Isus Hristos. Asta e.

În ce privește iadul, ne vom întoarce puțin la tema aceasta. Eu cred într-un iad care arde. Desigur, pentru că Biblia spune asta. Ea vorbește despre iazul de foc. Dar acesta nu poate dăinui în veci. Biblia [textul original – n.tr.] nu spune niciodată că iadul este etern, ci exprimă o perioadă lungă de timp. Iadul este pregătit pentru Satan și îngerii lui. Un foc mistuitor, dar nu veșnic. Sufletul poate fi chinuit pentru faptele sale milioane de ani. Eu nu știu cât va dura asta conform planului lui Dumnezeu. Poate să dureze cinci minute, pot fi milioane de ani. Dar va veni odată timpul când aceste suflete nu vor mai fi.

Scriptura spune: „*Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.*” Prin moartea întâia (pământească) noi suntem despărțiți de familiile noastre. Vom merge în prezența lui Dumnezeu, niciodată afară din prezența Sa. Dacă există moartea a doua aceasta trebuie să fie moartea sufletului. Dar cel ce biruiește lumea și lucrurile din această lume, are viața veșnică și nu va fi vătămat de moartea a doua. Aleluia! Aceasta este viața veșnică. Dar cum e cu păcătosul? Scriptura spune: „*Dar cea dată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă.*” Este corect? „*Sufletul care păcătuiește, acela va muri*” Ce înseamnă a muri? A fi despărțit de tot, a nu mai exista. Va ajunge să nu mai rămână nimic. Noi putem despărți celulă după celulă, până ajungi la prima celulă. Dacă se întâmplă așa ceva, atunci putem observa diferite componente ale sângelui, până ajungem acolo la partea aceea mică din celulă care este viața. Dar aceasta ei nu o pot găsi. Nu se știe nimic despre asta. Deci viața va ajunge până în starea în care nu va mai fi. Care sunt părțile chimice componente ale vieții? Eu nu cred că viața conține chimicale; trebuie să fie ceva duhovnicesc. La sfârșit va fi despărțită de tot, până nu va mai fi. Despre aceasta vorbește Biblia când spune „*Sufletul care păcătuiește, acela va muri*”. Dar celor ce biruiesc prin aceste epoci ale bisericii, moartea a doua nu le poate face nimic. Mai întâi moare trupul; sufletul moare după aceea; și nu va mai fi. Credeți voi că Biblia spune aceasta?

Acum, dacă iadul este veșnic, atunci Biblia greșește când spune că iadul a fost creat. Dacă cineva ar trebui să ardă veșnic în iad, atunci el ar trebui să posede viață veșnică, ca să fie conștient că arde. Corect? Există doar o singură formă de viață veșnică. Numai o singură viață veșnică.

Acum să nu plecați și să spuneți: „Fratele Branham nu crede în iad.” Fratele Branham crede în existența iadului. Biblia învață că există un iad. Așa cum există un loc de odihnă, tot așa de sigur există și un loc de pedeapsă. Dumnezeu va pedepsi cu siguranță pe fiecare care a păcătuit împotriva Sa. Dacă voi L-ați respins pe Isus ca Mântuitor al vostru, veți fi pedepsiți cu siguranță. Dar va veni odată timpul în care nu veți mai fi. Cât timp va dura până ajungeți în starea aceasta, eu nu știu.

Până în momentul în care sunteți născuți din nou, voi sunteți o ființă vremelnică. După ce ați fost născuți din nou sunteți veșnici. Și singurul mod în care o puteți primi este să aveți în voi ceva din Dumnezeu. Puteți s-o înțelegeți?

„*Cine are urechi, să asculte ce spune Bisericii Duhul.*” Eu Îl iubesc. Voi nu? Eu sunt așa de bucuros pentru că am viața veșnică. Nimic nu mă poate deranja, pentru că noi avem acum viața veșnică. Eu sunt sigur de aceasta și eu cred că fiecare din noi o va avea.

Am avut aici o notiță despre Ireneu. În viața lui Ireneu s-au întâmplat aceleași semne și minuni ca în Biserica de la Rusalii. Din cauza aceasta a fost ales el ca trimis. Câți din voi cred că Biserica a luat ființă de Rusalii? Câți din voi cred că Dumnezeu a dat confirmarea Bisericii în ziua de Rusalii? Atunci dacă aceasta a fost prima Biserică a lui Dumnezeu, și pe aceasta a numit-o El Biserică, iar El este Viața, noi suntem mlădițele, dacă Viața va da mlădițe noi, atunci ele vor fi identice cu cele de la Rusalii. Da! Numele vostru nu spune nimic, pentru că există pentecostali după nume, ca și metodiști sau bapțiști, dar asta nu înseamnă nimic, precum numele de „pentecostal” nu are nici o valoare. Dar dacă voi posedați în inima și sufletul vostru experiența de la Rusalii, atunci posedați viața veșnică și Dumnezeu v-a promis că moartea a doua nu va avea efect asupra voastră. Voi posedați viața veșnică, iar moartea a doua nu are putere asupra voastră. Înțelegeți?

„*Să nu întristați pe Duhul Sfânt...*” Să nu-L întristați făcând lucruri greșite. Dacă faceți astfel de lucruri, atunci veți plăti pentru ele pentru că Biblia spune: „*Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.*” Corect? „*Să nu întristați pe Duhul Sfânt!*”

O, ce dimineată minunată va fi aceea, ce zi minunată va fi atunci! Aș vrea să citim un text ca să vă arăt că învierea va avea loc pe întreg pământul de-odată: „*din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat; doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat.*” Observați, într-un loc va fi ziuă, într-altul va fi noapte. Învierea și răpirea vor fi universale. Trâmbița lui Dumnezeu va răsună, iar turma cea mică de aici și de dincolo va veni. La ultima strajă, fecioarele vor pleca la drum. Acum, gândiți-vă că au fost zece fecioare care au plecat în întâmpinarea Domnului. Cinci dintre ele erau înțelepte, iar cinci erau nechibzuite. Este așa? În total erau șapte străji. La ultima strajă se aude strigătul: „*Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*” (Matei 25:6). Ele toate s-au trezit și și-au pregătit lămpile lor. Din toate epocile vor fi oameni înviați. O, ce timp minunat va fi atunci! (Fratele Branham cântă „Este un timp minunat pentru tine...”)

Cine din voi știe dacă mai ajunge acasă? Cine are siguranța că el va mai ieși pe ușă? Asta nu o știți. Cine din voi este sigur că el se va întoarce după ce a ieșit? Asta nu o puteți spune. Să nu lăsați ca seara aceasta să treacă pe lângă voi. Să nu amânați momentul de a vă preda în seara aceasta lui Dumnezeu pentru că s-ar putea să fie ultima voastră seară. Poate că o astfel de ocazie nu se va mai ivi niciodată în viața voastră. Cine sunteți voi, de fapt? De unde ați venit și încotro mergeți? Singura carte din lume care vă poate spune, este această Biblie veche și binecuvântată. În această Biblie și în Dumnezeu ne punem toată nădejdea.

Dacă voi nu faceți parte din Mireasă, din această minoritate ce a fost împinsă afară de aceste denominațiuni și crezuri, dacă nu faceți parte din această grupă mică... Voi nu trebuie să vă atașați de această comunitate. Voi nu trebuie să vă atașați nicăieri. Voi trebuie doar să fiți născuți în Împărăția Lui. Dacă voi vreți să vă atașați de

metodiști, bapțiști, prezbitierieni sau oriunde altundeva, atunci aceasta depinde de voi. Voi puteți să vă atașați de comunitatea aleasă de voi. Dar eu vă spun un lucru: dacă sunteți născuți din nou, atunci voi veți legătură cu oamenii născuți din nou.

Cineva m-a întrebat odată: „Frate Branham, tu ai zis oamenilor să meargă înapoi la biserica metodistă.” Atunci eu am răspuns: „Desigur! Lăsați-i ca să fie aruncați afară căci atunci ei nu vor mai avea nici un loc unde se pot duce.” Atunci veți vedea ceva. Desigur, mergeți înapoi, dar nu va dura mult și veți veni din nou de acolo.

Atunci când a venit potopul, Noe a luat un corb și l-a trimis afară. Aceasta a privit în jur și a cârâit. De ce? El era mulțumit pentru că el era o pasăre de pradă. El putea să zboare de la un cadavru la altul și să mănânce aici carnea unui catâr, iar dincolo o oaie moartă, pentru că pretutindeni erau numai animale moarte. Corbul s-a pus pe un cadavru și a strigat: „Eu am aici o sărbătoare numai pentru mine!” Așa a strigat el tot timpul. Dar porumbelul care a fost trimis era cu totul de altă natură. El nu putea suporta mirosul. De ce? Porumbelul este unica pasăre care nu posedă fiere. El nu putea să digere așa ceva. Singurul lucru care-i mai rămăsese era să se întoarcă înapoi în corabie și să bată la ușă.

Voi puteți să vă duceți unde doriți. Dar singurul lucru pe care vi-l cer eu este să veniți înăuntru în Împărăție! Atunci știu unde veți merge. Atunci nu veți mai rezista, fraților! Voi veți spune: „Eu am trecut linia de despărțire și am lăsat lumea aceasta în urma mea.”

[Se cântă „*Ei erau împreună în odaia de sus.*”]

În timp ce vom cânta următoarea strofă, vă rog să dați mâinile unii cu alții, cum o faceți de fiecare dată. Voi metodiști, bapțiști, întindeți-vă mâinile, dați mâna unii cu alții!

[Se cântă din nou.]

Sunteți dispuși să fiți martiri pentru Hristos, cum a fost în Smirna? Dacă s-ar ajunge atât de departe încât să priviți moartea în față, atunci v-ați dezice de tot sau ați privi realitatea față în față? O, Dumnezeule, ar fi o bucurie să fiu găsit vrednic de a muri pentru Tine! Eu m-aș duce la El direct de pe platformă. Nu de mult, un lunetist a încercat să mă împuște în Germania, dar soldații germani m-au înconjurat și m-au ajutat. O, ce minunat ar fi fost pentru mine dacă muream pentru Domnul meu chiar pe câmpul de misiune! Ce lucru minunat.

Vreau încă o cântare scurtă. Pot s-o fac? Aveți timp pentru o cântare scurtă? Eu nu pot să o cânt, dar pot să o recit. Întotdeauna am avut dorința de a cânta. Dar într-o zi când veți ajunge în căminul vostru cel minunat de acolo de sus din Paradis, mă veți auzi cântând de partea cealaltă în coliba mea micuță. Într-o dimineață minunată, când veți ieși acolo pe terasă și când veți privi în jur, veți auzi din spate, pe o margine, pe cineva cântând un cântec: „Mărețul har”. Atunci veți zice: „Slavă lui Dumnezeu, fratele Branham a reușit s-ajungă, pentru că eu l-am auzit cântând: „Mărețul har.” Numai harul Său minunat mă va aduce acolo la El.

[Fratele Branham cântă „Această Evanghelie a Duhului Sfânt este stropită cu sânge...”]

[O soră vorbește în altă limbă – un frate primește tălmăcirea. Apoi vorbesc o soră și un frate, unul după altul în altă limbă, iar un frate dă tălmăcirea.]

Amin. Slavă. Amin. Da. „Cine are urechi, să asculte ce zice Duhul Bisericilor.” Închinați-vă acum; vedeți ce va face El. Dacă nu L-ați iubit înainte, n-ați vrea să-L iubiți acum? Vreți să vă ridicați și să-L recunoașteți ca Mântuitor al vostru? Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Altcineva care să se ridice și să spună „Eu vreau acum să-L iubesc.” Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine acolo în spate, tânără soră.

Tată ceresc, în timp ce aceste trei persoane stau înaintea Ta, eu Te rog, o Dumnezeule, să le dai har. O Dumnezeule veșnic, dăruiește-le iertarea tuturor păcatelor și mântuirea, Duhul Sfânt să intre în viața lor, ca moartea a doua să nu aibă nici o putere asupra lor. Doamne, în timp ce ei stau aici, ei recunosc că în scurt timp se va întâmpla ceva. Duhul Sfânt a dat avertizarea. Noi vedem cum se coboară Duhul Sfânt în aceste adunări conform Scripturii care spune „*Dacă sunt unii, care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând.*” O Dumnezeule, aici avem un mesaj adresat tuturor personal.

Tată, eu Te rog să Te înduri de toți. Lasă ca Duhul Tău cel scump să rămână în mijlocul nostru. Doamne, dăruiește-ne tot timpul o teamă sfântă. Păstrează aceste suflete sub ocrotirea Ta, Tată, pentru că ei sunt rodul acestui mesaj de azi, al Duhului Sfânt, care a vorbit în mijlocul nostru. Noi Te rugăm Tată să rămâi cu ei în toate zilele vieții lor. Dă-ne har ca să ne întâlnim în lumea cealaltă care nu are sfârșit, salvați prin harul Tău, prin sângele lui Isus Hristos. Tată ceresc, noi îi aducem înaintea Ta. Uplete-i cu Duhul Tău cel Sfânt. Noi Te rugăm în Numele lui Isus. Amin!

Dumnezeu să vă binecuvânteze, frații mei! Cei care sunteți lângă aceia care s-au ridicat, dați mâna cu ei când vor veni să se așeze și urați-le binecuvântarea lui Dumnezeu. Puteți să vă așezați.

Vedeți în ce ascultare lucrează Duhul Sfânt până la sfârșit? Biblia spune: „*Dacă sunt unii, care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei.*” Mesajul în alte limbi nu a venit în timp ce vorbeam eu, ci abia după ce am vorbit Cuvântul. Așa este corect, fiecare să stea în respect și să asculte ce spune Duhul. Ce s-a întâmplat după aceea? Păcătoșii s-au ridicat pentru pocăință.

Gândiți-vă numai că Duhul Sfânt este în lucrare. EL a venit conform Cuvântului și S-a descoperit. Eu îi cunosc pe unii dintre cei ce vorbesc în limbi. Îi cunosc pe toți cei trei care au vorbit în limbi. Îi cunosc și pe cei care au adus talmăcirea. Eu știu că ei trăiesc neprihăniți înaintea lui Dumnezeu.

Fratele Neville, predicatorul nostru, a fost predicator metodist și el este acum aici. El a primit Duhul Sfânt. Fratele Jackson este un alt predicator metodist care a primit Duhul Sfânt și darul de a vorbi în alte limbi și de a le talmăci. Ați observat în ce respect sfânt a stat Biserica atunci când a vorbit Dumnezeu? Vorbirea Lui este întotdeauna conform Cuvântului. Atunci când primul mesaj nu rezolvă totul, El vorbește încă o dată; însă nu mai mult de trei ori. Voi știți că aceasta este conform Scripturii. Mesajele urmează unele după altele și se completează. Duhul prorocilor este supus prorocilor. Toți ceilalți sunt liniștiți. Într-o astfel de ordine trebuie să fie Biserica.

Acum vreau să spun ceva celor din alte părți, celor care mă veți auzi pe bandă. Așa este corect. În felul acesta sunt aduse mesajele. Priviți rezultatele! Imediat se întâmplă ceva. Fie prin darul deosebirii Duhului sau prin alte daruri. Nu este El minunat? Eu sunt așa de bucuros să văd că același lucru rânduit de apostolul Pavel atunci, nu a pierit. Este încă aici, la fel ca atunci. Eu sunt așa de bucuros când pot spune că eu sunt unul din aceștia! Voi nu?

Măine seară la ora 7 vom vorbi despre epoca Pergam, epoca căsătoriei (a unirii bisericii cu statul – n.tr.). Dacă puteți să veniți, aș vrea să fiți aici. În seara aceasta am stat cam târziu, poate și pentru că urma să vorbească Duhul Sfânt. Dar totuși este devreme, este numai 21:20. De obicei sunt aici până la 22 sau 23, deci acum este devreme.

Vă bucurați de mesajele Domnului? Acestea hrănesc sufletul. Dumnezeu să vă binecuvânteze, copiii mei! Voi știți că vă iubesc din toată inima. Câteodată, când vine Duhul peste mine, eu vorbesc aspru, „*Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri...*” Cuvântul pătrunde până în adâncime și lucrează tăierea împrejur, prin care tot ce este nefolositor este îndepărtat.

Ați fost atenți ce a spus Duhul prin talmăcire? „*Să încetați cu toate lucrurile prostești!*” Să ne lăsăm tăiați împrejur. Fiți sinceri! Chiar dacă noi am deviat de pe drum, Dumnezeu știe cum să îndrepte toate denivelările dinaintea noastră. El o face cu siguranță. Eu sunt așa de recunoscător că El o face. Nu sunteți și voi?

Micul pianist este aici? Eu nu-l văd nicăieri. Bine soră, dacă vrei. Este fiica ta, frate Daulton? Este nora. Care este cântarea de încheiere? Să încercăm una. O clipă soră, înainte să cântăm „*Ia Numele lui Isus cu tine...*” Câți dintre voi știu cântarea „*Nu uita rugăciunea în familie*”? Câți dintre voi se roagă împreună cu familia? Cei din familia voastră se roagă? Oh, este bine. Să încercăm o dată, ca în vremurile vechi.

[Se cântă.]

Vă plac aceste cântece vechi? Eu cred că acei compozitori erau inspirați de Duhul Sfânt. Acea fată oarbă, Fanny Crosby a fost rugată să scrie cântece lumești prin care ea ar fi devenit bogată. Dar ea a zis: „Eu mi-am predat viața mea și talentele mele lui Hristos.” Voi știți că ea a fost oarbă. Ea a zis: „Eu Îi datorez Domnului meu viața mea și tot ce posed eu.” Ei au plecat supărați pentru că ea a refuzat o astfel de ofertă. Ea nu și-a vândut dreptul de întâi născut ca Elvis Presley. Ea și-a păstrat cinstea. Atunci ei i-au zis: „Când vei ajunge în cer, dacă există un asemenea loc, dacă vei fi oarbă cum ești acum, cum Îl vei recunoaște pe Isus?” Ea a răspuns: „Îl voi recunoaște după semnele cuielor.” Apoi, a plecat și i-a lăsat. Ea a spus: „Îl voi cunoaște după semnele cuielor din palme!” [Aceasta era chiar o cântare – n.tr.] O, Isus al meu, cu cinci răni scumpe, Tu ai sângerat pentru mine, cum Te-aș putea tăgădui vreodată? Mai bine aș suferi și aș muri, dar nu aș tăgădui niciodată pe Domnul Meu, care a sângerat și a murit pentru mine. Să ne ridicăm în picioare și să cântăm „*O, ce dulce Nume-i Isus ...*”